

ת"פ 36687/04/16 - מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה נגד גידור הדרום בע"מ, קאמל אבו עאיש שניהם

בית משפט השלום בקריית גת

14 ספטמבר 2021

ת"פ 36687-04-16 מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה נ' גידור הדרום בע"מ ואח'

בפני כב' השופט משה הולצמן

המאשימה מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה

ע"י ב"כ עוה"ד יפתח לנדאו ואח'

נגד

הנאשמים

1. גידור הדרום בע"מ
2. קאמל אבו עאיש שניהם ע"י ב"כ עוה"ד משה שרמן ואח'
3. פארחאן אבו בדר ע"י ב"כ עוה"ד יוסף אלצענא ואח'

גזר דין

1. בכתב האישום שהוגש בהליך זה נגד הנאשמים, נטען, בעיקרי הדברים, כי הנאשמת הינה חברה העוסקת בעבודות עפר פיתוח ובניה (להלן: "**החברה**"); הנאשם 2 הינו מנכ"ל החברה ובעליה בשותפות עם אחיו; הנאשם 3 עובד כנהג בחברה כשכיר; במועד האירוע משאית מסוג מרצדס מספר רישוי 16-042-12 (להלן: "**המשאית**") הייתה בבעלות החברה; הובלת פסולת הינה עסק טעון רישוי לפי פריט 5.1ב' לצו רישוי עסקים (עסקים טיעוני רישוי), התשע"ג- 2013 (להלן: "**צו רישוי עסקים**"), ולפי חוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968 (להלן: "**חוק רישוי עסקים**"); ביום 26.10.2015, בסמוך לשעה 12:32, במסגרת עבודתו בחברה, הנאשם 3 הוביל את המשאית שהיא עמוסה בפסולת בניין אל שכונת רמות בבאר שבע, בנקודת הציון שפורטה בכתב האישום, במקום שהינו שטח פתוח ברשות הרבים; הנאשם 3 השליך במקום על קרקע חשופה פסולת בניין שכללה בלוקים גדולים שבורים, חומרים ושברי חומרים המשמשים לבניה או שנעשה בהם שימוש בקשר לעבודות בניה, ובכלל זה ערמות אדמה וחלקי הריסות של מבנים; במועד האמור לא היה לחברה רישיון עסק להובלת פסולת עבור המשאית; הנאשמים 1-3 השליכו פסולת ולכלכו את רשות הרבים ופינו פסולת לאתר שאינו מורשה לפינוי פסולת; הנאשמים 1 ו-2 ניהלו והפעילו עסק לפסולת בניין מבלי שהיה ברשותם רישיון עסק כדין.

נטען שהנאשמים 1-3 ביצעו עבירה לפי סעיף 2 לחוק שמירה הניקיון, התשמ"ד- 1984 (להלן: "**חוק שמירת הניקיון**"), ביחד עם סעיף 13 (ג)(א1)(א) לחוק שמירת הניקיון, יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וביחס לנאשם 2 גם לפי סעיף 15 (א) לחוק שמירת הניקיון.

בנוסף נטען שהנאשמים 1-3 ביצעו עבירה של פינוי פסולת לאתר שאינו מורשה לפי סעיפים 13 (ב)(א4) ו-7(ד) לחוק שמירת הניקיון יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

לגבי הנאשמים 1 ו-2 נטען שביצעו עבירה של הפעלת עסק ללא רישיון לפי סעיף 1 לחוק רישוי עסקים, ביחד עם סעיפים 4, 14 ו-14א' לחוק רישוי עסקים, ופריט 5.1ב' לתוספת בצו רישוי עסקים.

2. בהכרעת דין שניתנה ביום 19.11.2019 מצאתי לנכון להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם

בכתב האישום.

3. בדיונים שנערכו בימים 14.2.2017 ו-24.5.2021 נשמעו טיעונים לעונש. הנאשם 3, באמצעות בא כוחו, הגיש את טיעוניו לעונש בכתב ביום 6.7.2021.

ב"כ המאשימה טען, בעיקרי הדברים, כי הנאשמים לא לקחו אחריות על מעשיהם והורשעו לאחר ניהול הוכחות; יש להחמיר את העונש בעבירות של פגיעה באיכות הסביבה; במקרה הנדון העונש צריך להיות ברף גבוה; בתי המשפט פסקו קנסות גבוהים שבין 75,000 ₪ ל-100,000 ₪ בשל השלכה בודדת של פסולת; במקרה הנדון הפסולת הושלכה בסמוך לשכונת מגורים חדשה בבאר שבע. במקום בו מתבצעות השלכות פסולת נוספות; העבירות בוצעו ממניע כלכלי טהור, מתוך כוונה לחסוך בעלויות פינוי והיטלי הטמנה; עיסוקם של הנאשמים הוא בתחום עבודות עפר, פיתוח ובניה, ואלמלא ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם, היו ממשיכים לבצע עבירות דומות, ויש להרתיעם באמצעות ענישה מרתיעה; על הנאשמים הוטלו ברירות קנס בשל עבירות דומות; יש לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים: על הנאשמת קנס בסך 70,000 ₪ והתחייבות לכפל קנס למשך 3 שנים שלא לעבור את העבירות בכתב האישום; על הנאשם 2, קנס בסך 50,000 ₪, התחייבות על כפל הקנס למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירות שבכתב האישום, ומאסר על תנאי לשיקול דעת בימ"ש; לגבי הנאשם 3, נהג המשאית, קנס בסך של 30,000 ש"ח, התחייבות על כפל הקנס למשך 3 שנים, ושליטת רישיון על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים; בנוסף התבקש לחלט את הערבות הבנקאית שניתנה בעת תפיסת המשאית.

הנאשמים 1 ו-2, באמצעות בא כוחם, טענו, בעיקרי הדברים, כי המדובר באירוע אחד ומתחם ענישה אחד; הנאשמים לא ניסו להימלט, ביקשו לפנות את הפסולת אך לא הותר להם בסמוך להתרחשות האירוע; הנאשמת פינתה עפר מהאתר של האחים אוזן, הנמצא ליד שכונת מגורים, בהתאם לאישור מוצג נ/3; המשאית לא פרקה את הפסולת באמצע מתחם מגורים; לא נגרם נזק של ממש מביצוע העבירה מכיוון שהפסולת פונתה כעבור יומיים; יש לשקול את החלק היחסי של הנאשם 2 במכלול הנסיבות; לא נסתרה טענתו של הנאשם 2 שרק בדיעבד, מהודעתו של הנאשם 3, ידע על השלכת הפסולת, ואז הגיע למקום; הנאשם 3 הודיע במקום ההשלכה, כמשיח לפי תומו, לפני שנחקר והוזהר ש"כאמל (הנאשם 2) לא יודע שאני שופך את זה פה"; לאור ההיתר לפינוי עפר מהאתר של האחים אוזן למחצבה (נ/3), יכול ונגרמה טעות במצב הדברים, מבחינה משפטית, אצל הנאשם 2; הנאשמת הוציאה היתר לפינוי פסולת, לאחר האירוע ובכך נרפא הפגם; לענין עבירה לפי חוק רישוי עסקים, לא הייתה כוונה להוביל את פסולת הבניין, ולא הוכחה כוונה לפרוק פסולת בניין במקום הפריקה; הועלו טענות לגבי מדיניות הענישה, מתחם הענישה ההולם, מצבם הכלכלי של הנאשמים 1 ו-2 והקנסות הקונקרטיים בעניינם.

הנאשם 3, באמצעות בא כוחו, טען, בעיקרי הדברים, כי עבד כנהג משאית שכיר תחת הנאשמת ופעל לפי הנחיות הנאשמים 1 ו-2; הנאשם לא ידע שהמשאית הועמסה בפסולת וסבר שהועמסה בעפר לפי ההיתר שניתן לנאשמת 1 (נ/3); הנאשם 3 לא היה יכול לפקח על העמסת המשאית מכיוון שהיה עליו להישאר בתא הנהג; הנאשם 3 פעל בתום לב על פי ההנחיות שקיבל ויש לראותו כ"חוליה החלשה" מבין יתר הנאשמים; הנאשם 3 אב למשפחה המונה שישה נפשות; הנאשם 3 החל לעבוד כעצמאי בשנת 2019 אך עקב התפרצות נגיף הקורונה נקלע למצב כלכלי קשה ונזקק להלוואות על מנת לפרנס את משפחתו; הוצג דו"ח רווח והפסד לשנת 2020 (לא סופי) לפיו הרווח לאחר תיאום עמד על סך של 124,441 ש"ח; הוצגו תדפיסי חשבון ותיעוד רפואי.

4. באשר לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, בהלכה הפסוקה נקבע לא אחת לגבי החשיבות הרבה בשמירה על איכות הסביבה.

"האדם הוא חלק מסביבתו. הוא מקיים עם סביבתו יחסי גומלין. הוא משפיע על סביבתו והוא מושפע ממנה. הקרקע, המים, האוויר הם היסודות לקיום האנושי. במסגרתם "מנהלים הפרט והחברה את כל מעגל חייהם" (השופט אור בבג"ץ 244/00 עמותת שיח חדש, למען השיח הדמוקרטי נ' שר התשתיות הלאומיות [1], בעמ' 62). הם הבסיס לקיום הפיזי. הם הבסיס לקיום הרוחני. איכות החיים נקבעת על-פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה- לכל פרט ופרט ולחברה ככלל - בשמירה על איכותה של הסביבה שבה מתנהלים חיינו".

בג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין- אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש-ממשלת ישראל. פסקה 10. 16.3.2004.

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה שיש בעבירות הגורמות לנזק לסביבה, ועל חובתנו, כחברה וכבני-תרבות, להקפיד ולשמור על נקינות, חוסנה ושלמותה של הסביבה בה אנו חיים"

רע"פ 362/13 עלי חסן גמיל נ' מדינת ישראל. פסקה 18. 27.08.2013.

"בית-משפט זה עמד בעבר על הנזק הרב העלול להיגרם לכלל החברה בשל ביצוע עבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה, בציינו: "שמירת הפסולת או פיזור וניקוז בדרך בלתי מבוקרת תביא לפגיעה - לעיתים פגיעה אנושה - באיכות החיים, בצחות האוויר, בזיהום מית-ההום, בהשמדת החי" (רע"פ 7861/03 מדינת ישראל נ' המועצה האזורית גליל תחתון (טרם פורסם)). הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע ההולכים ומתדלדלים וההכרה בנזק שנגרם לכלל הציבור בשל זיהום הטבע והסביבה, חייבה את המחוקק לקבוע רמת ענישה משמעותית לעוברים עבירות אלו, ואת בית-המשפט בתורו לנקוט מדיניות ענישה מחמירה כלפי אותם עבריינים (ראו, רע"פ 244/96 כים ניר ניהול שירותי תעופה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 529)"

רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד נ' מדינת ישראל המשרד לאיכות הסביבה. פסקה 4. 12.02.2007

"... בצדק הדגיש בית-המשפט קמא את הצורך בענישה משמעותית לאלה המזהמים את הטבע בניגוד לחוק וממניעים של כדאיות כלכלית ...".

5. בענייננו, מבלי לגרוע בחומרת העבירה הכרוכה בעצם השלכת פסולת בניין במקום שאינו משמש כאתר הטמנה מורשה, המדובר בהשלכה אחת של פסולת שזוהתה ותועדה על ידי הפקחית נופר (מטעם הרשות המקומית) בסמוך ממש לפריקת תכולת המשאית. הנאשם 2 הגיע למקום בסמוך להתרחשות אירוע (בהמשך להודעתו של הנאשם 3), והציע לפנות מיד את הפסולת לאתר הטמנה מורשה, אלא שנדחה על ידי נציגי רשויות האכיפה והפסולת פונתה מהמקום באמצעות הנאשמים 1 ו-2, לאחר כיומיים. בנסיבות העניין סבורני שהפגיעה בערך החברתי היא בדרגה בינונית.

6. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, מסקירת הפסיקה הרלוונטית עולה התמונה הבאה-

בעניין שנדון ב-עפ"ג (מחוזי ת"א) 13950-01-11 בע"פ 17138-01-11 כהן נ' מדינת ישראל-המשרד להגנת הטבע (30.03.2011), הנאשמים/המערערים, החברה והנאשם 2, הורשעו בשני כתבי אישום בגין שלושה אירועים של השלכת פסולת ברשות הרבים, וניהול עסק ללא רישיון, ונגזרו העונשים הבאים- על החברה- קנס בסך של 150,000 ₪ והתחייבות בסך של 300,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות מסוג אלה שהורשעה בהן; הנאשם 2- קנס בסך של 150,000 ₪, או 15 חודשי מאסר תמורתו; מאסר על תנאי של 3 חודשים, שיופעל אם יעבור אחת העבירות שהורשע בהן, והתחייבות כספית על סך 400,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות על-פי חוק שמירת ניקיון או הקשורות לאיסור לכלוך והשלכת פסולת. ערכאת הערעור הותירה על כנם את העונשים שנפסקו תוך שצוין כי לחובתו של הנאשם נזקפו חמישה עשר הרשעות קודמות, ובכלל זה בגין עבירות של שמירת הניקיון ולמרות זאת הוא שב וביצע עבירות אלה, ובנסיבות העניין, בהעדר הרתעה של ממש, היה מקום להטיל עליו קנס משמעותי נוכח הטלת עונש של מאסר על תנאי ולא מאסר בפועל.

בעניין שנדון ב-ע"פ (מחוזי חיפה) 53133-07-11 עאסי שעבאן נ' מדינת ישראל משטרת ישראל (12.1.2012), נדחה ערעורו של הנאשם, שהורשע בשל השלכת פסולת מספר פעמים במועד מסוים, מטרד לציבור והפעלת עסק ללא רישיון, ונגזרו עליו קנס בסך של 80,000 ₪, או 4 חודשי מאסר תמורתו, 4 חודשי שלילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שנתיים ממועד מתן גזר הדין, והתנאי הוא שלא יעבור בתקופה זו עבירה לפי חוק שמירת הניקיון, והתחייבות בסך של 100,000 ₪ למשך 3 שנים להימנע מביצוע עבירות לפי חוק שמירת הניקיון בקשר לרכב.

בעניין שנדון ב-ת"פ (שלום פ"ת) 14657-06-09 מדינת ישראל נ' אל סייד (7.10.2014), הנאשם הורשע בשפיכת פסולת ממשאית שבבעלותו במועד מסוים ובניהול עסק ללא רישיון. לנאשם לא היה עבר פלילי לפני ואחרי ביצוע העבירה. על הנאשם נגזרו 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירות בהן הורשע. 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים את העבירה בניגוד לחוק שמירת הניקיון שבה הורשע. קנס בסך של 75 אלף ₪ או 7 חודשי מאסר תמורתו, והתחייבות בסך של 75 אלף ₪ להימנע במשך 3 שנים מביצוע עבירות בהן הורשע.

בעניין שנדון ב-ת"פ (שלום כ"ס) 27655-11-09 מדינת ישראל נגד תקלה, הנאשם הורשע בהשלכת פסולת ברשות הרבים, ונגזרו עליו קנס בסך 50,000 ₪, או שנה וחצי מאסר תמורתו אם הקנס לא ישולם, פסילה מותנית למשך 3 חודשים של רישיון הנהיגה והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום לא יעבור הנאשם את העבירה בה הורשע, והתחייבות בסך 50,000 ₪ לפיה יימנע מלעבור את העבירה בה הורשע במשך 3 שנים.

ערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי (ע"פ 38316-10-13 תקלה נ' מדינת ישראל; 8.5.2014), ולבית המשפט העליון (רע"פ 3780/14 תקלה נגד מדינת ישראל; 29.5.2014), נדחו.

בעניין שנדון ב-עפ"ג (מחוזי חיפה) 41577-08-14 מדינת ישראל נ' מוחמד מנאע (13.11.2014), הנאשמים (חברה בע"מ, בעל השליטה ומנהל החברה, ועובד שכיר), הורשעו על פי הודאתם בעבירות לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984, חוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968, וחוק אוויר נקי, התשס"ח-2008, בשל השלכת פסולת ברשות הרבים במועד מסוים, והצתת הפסולת ושריפתה במועד אחר. בית המשפט המחוזי ראה לנכון לקבל את ערעור המדינה ולהחמיר בסכומי הקנסות שהושתו על הנאשמים, וקבע שהיה מקום להעמיד את הרף התחתון של הקנסות לחברה ולבעל השליטה על סך של 40,000 ₪ ו-25,000 ₪, בהתאמה. לאור מצבם הכלכלי הנטען של הנאשמים, העדר עבר פלילי ולאור העובדה שהודו בעבירות, נגזרו על החברה קנס בסך של 50,000 ₪ (בתשלומים), ועל בעל השליטה קנס בסך של 30,000 ₪ (בתשלומים), או שישה חודשי

מאסר תמורתו (התחייבויות כספיות בגובה הקנסות נותרו ללא שינוי). עוד צוין כי-

"במקרים בהם פוגעים מבצעי עבירה מטעמים כלכליים בלבד באיכות הסביבה, וכפועל יוצא מכך מסכנים את שלום ובריאות הציבור, יש לגזור קנסות גבוהים אף יותר מאלו שפורטו לעיל. ענישה כלכלית מכאיבה הופכת את העבירה לבלתי כדאית מבחינה כלכלית, ובדרך זו מפחיתה את התמריץ לביצועה".

בעניין שנדון ב-ת"פ (שלום נצרת) 23724-10-09 מדינת ישראל נ' סלים ביאטרה (5.1.2011), הנאשמים הורשעו עפ"י הודאתם, במסגרת הסדר טעון, בעבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת ומטרד לציבור, כאשר הנאשם 1 הורשע גם בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון, וזאת בשל שתי השלכות פסולת ברשות הרבים. על הנאשם 1 נגזרו מאסר על תנאי של 6 חודשים, שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים, קנס בסך 80,000 ₪ (בתשלומים) או 6 חודשי מאסר תמורתו, והתחייבות בסך 50,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מהיום מעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. על הנאשם 2 שעבד כנהג בעסקו של הנאשם 1, נגזרו מאסר על תנאי של 4 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים. קנס בסך 35,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו, והתחייבות בסך 25,000 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מעבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים.

בעניין שנדון ב-ע"פ (מחוזי ב"ש) 9068-09-15 פינוי אשפה בע"מ נ' המשרד לאיכות הסביבה/שלומציון (24.12.2015), נגזרו על הנאשמים, שהורשעו בהשלכת פסולת, קנסות בסך של 65,000 ₪ (על החברה) ובסך של 45,000 ₪ (על נאשם נוסף), ונקבע-

"מתחם העונש ההולם לעבירה יחידה הוא בעשרות אלפי שקלים. בעניין זה אפנה, למשל, לעפ"ג (חיפה) 41577-08-14, מדינת ישראל נ' מנאעה ואח', פסק דין מיום 13.11.2014; ע"פ (מרכז) 38316-10-13, תקלה נ' מדינת ישראל, פסק דין מיום 08.05.2014, זהו פסק דין אליו גם הפנה בא-כוח המשיבה, שם נגזרו קנסות בסכומים של 75,000 ₪ ו-50,000 ₪ וכן נפסל רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי; ת"פ (שלום נצרת) 23724-10-09, גם שם היה מדובר בעבירה אחת והושתו קנסות של 80,000 ₪ ו-35,000 ₪. סיכומי של דבר, מתחם הענישה ההולם אשר נקבע על ידי בית המשפט, בדין נקבע".

בא כוחם של הנאשמים 1 ו-2 הפנה לפסיקת בתי המשפט כדלקמן-

ע"פ (מחוזי ב"ש) 44783-10-18 איבגי נ' מדינת ישראל, לקביעה שבעבירות רישוי עסקים הענישה לעולם תהיה מושפעת מהנסיבות שבהן משך זמן ביצוע העבירה, סוג העסק והיקפו, ובענייננו השלכה אחת; בעניין "איבגי" הנ"ל, נידונו מספר אירועים של השלכת פסולת והפעלת תחנה בלתי מורשית לסילוק פסולת. בית המשפט קמא ציין כי בעבירה אחת של השלכה המתחם מתחיל מסך של 10,000 ₪ קנס. כאמור על מספר אירועים בית המשפט קמא השית על נהג המשאית, שהורשע בהשלכת פסולת, סך של 20,000 ₪ בצירוף ענישה נלוות. ערכאת הערעור הקלה בעונשו והעמידה את הקנס על סך של 14,000 ₪.

עפ"ג (מחוזי חיפה) 1014-09-17 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' לי-א-מין מירן השקעות ונכסים בע"מ (30.11.2017). השלכת פסולת ברשות הרבים ביערות הכרמל בשש הזדמנויות שונות, כולל עבירה לפי דיני רישוי עסקים. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה שבין 30,000 ₪ לבין 80,000 ₪ לחברה. לגבי אחד המנהלים נקבע מתחם ענישה שבין 10,000 ₪ לבין 30,000 ₪. למנהל נוסף שהיה פעיל במתחם נקבע מתחם

ענישה שבין 5,000 ₪ לבין 15,000 ₪. בימ"ש השלום השית קנסות בסך של 30,000 ₪, 10,000 ₪ ו-5,000 ₪, בהתאמה. בית המשפט המחוזי החמיר בענישה וקבע קנסות בסך 15,000 ₪ ו-25,000 ₪ למנהלים ובסך של 60,000 ₪ לחברה.

ת"פ (שלום ירושלים) 3164/13, מדינת ישראל נגד האחים קארי (12.11.2014). החברה, המנהל בפועל ונהג הורשעו בהשלכה אחת של פסולת בקצה הטיילת של ארמון הנציב, ויוחסו להם עבירות לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1948, וחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968. נקבע כי מדובר במתחם ענישה אחד. עוד נקבע שיש לערוך אבחנה בין החברה והמנהלים שציפו לרווח בגין מעשה העבירה לבין הנאשם 3 שהיה "פועל פשוט" ולא ציפה לרווח ולקבוע מדרג לגבי מתחמי הענישה. המדרגים במתחמי הענישה- לגבי החברה 40,000-80,000 ₪, לגבי המנהל 8,000-13,000 ₪, ולגבי הנהג 4,000-10,000 ₪. הקנסות שהושתו- על החברה 52,000 ₪, על המנהל- 10,000 ₪ ועל הנהג- 5,000 ₪.

7. מהמקובץ לעיל עולה כי סכומי הקנס שהוטלו בדרך כלל בפסיקות של בית המשפט, נעו בין 25,000 ₪ לבין 75,000 ₪ לחברה, ובין 10,000 ₪ לבין 50,000 ₪ למנהל החברה (או מנהל העסק), וקנסות בסכומים מופחתים לנהגים, בשל השלכה אחת של פסולת ברשות הרבים, בשים לב לנסיבות המקרה הנדון. יש לשים לב לקביעתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע כי מתחם העונש ההולם בגין השלכה אחת של פסולת עומד על עשרות אלפי שקלים.

8. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, כפי שצוין לעיל, המדובר בהשלכה אחת של פסולת שזוהתה ותועדה בסמוך ממש לפריקת תכולת המשאית. הנאשם 3 טען מיד לפני הפקחית נופר שלא ידע שהועמסה פסולת על המשאית והנאשם 2 אינו יודע על כך. הנאשם 2 הגיע למקום בסמוך להתרחשות האירוע (בהמשך להודעתו של הנאשם 3), והציע לפנות מיד את הפסולת לאתר הטמנה מורשה, אלא שנדחה על ידי נציגי רשויות האכיפה והפסולת פונתה מהמקום באמצעות הנאשמים 1 ו-2, לאחר כיומנים.

באשר לנאשמים 1 ו-2 יש לשים לב להיתר שניתן לנאשמת על ידי הרשות המקומית צורך הובלת עפר (בלבד) מהאתר של האחים אוזן ל"מחצבה". הנאשם 3 טען שלא בחן את תכולת המשאית בעת העמסתה, סבר, לתומו, כך לטענתו, שהועמסה בעפר בלבד, והנאשם 2 לא ידע על פריקת הפסולת במקום. טענתו של הנאשם 3 לגבי הנסיבות הנוגעות להעמסת המשאית באתר לא התקבלה על ידי מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין, אך סבורני שניתן לייחס משקל לגרסה שלפיה הנאשם 2 ידע על פריקת הפסולת במקום רק בדיעבד, לאחר שקיבל הודעה בעניין זה מהנאשם 3.

יש לייחס משקל ראוי לעבירה שבה הורשעו הנאשמים 1 ו-2 של הפעלת עסק ללא רישיון בכך שהובילו פסולת ללא רישיון כדון, ועם זאת לייחס משקל ראוי לכך שבהמשך קיבלו רישיון להובלת פסולת.

לעניין זה נקבע ב-ע"פ (מחוזי ב"ש) 44783-10-18 שמעון איבגי נ' מדינת ישראל- המשרד לאיכות הסביבה (24.5.20189) נקבע כי "**בעבירות רישוי עסקים הענישה תהיה לעולם מושפעת מהנסיבות, בהן משך זמן ביצוע העבירה, סוג העסק, היקפו, מטרות הרישוי בסוג העסק (על פי הטבלה אשר בצו רישוי עסקים), מידת הריחוק של העסק מקיום התנאים לקבלת רישיון ועוד. שכן, פרמטרים אלה קובעים את מידת אשמו של הנאשם, ועמו את מתחם העונש הראוי**" (פסקה 62).

בנסיבות העניין יש מקום לערוך אבחנה בין הנאשמת, החברה שבמסגרתה מתנהל העסק, והדעת נותנת שההכנסות מהפעילות העסקית מופקדות לחשבונה. הנאשם 2, המשמש כמנהל פעיל אצל הנאשמת, ובעצם ה"אלתר אגו" שלה, כמי שמוציא מהכוח אל הפועל את הנחיות הביצוע מטעמה, ויש להניח, כך על פי ניסיון

החיים והשכל הישר, שקיימת זיקה בין הכנסותיה לבין השתכרותו, והנאשם 3 ששימש כנהג שכיר שפעל תחת הנחיותיהם של הנאשמים 1 ו-2, ושלא היה במעגל מקבלי ההחלטות אצל הנאשמת לצורך פעילותה העסקית והשאת הכנסותיה ורווחיה, ויש להניח שהשתכרותו הייתה בהתאם לכך.

בנסיבות העניין מצאתי לנכון לקבוע מתחמי ענישה מדורגים כדלקמן- לגבי הנאשמת בין 30,000 ₪ לבין 60,000 ₪; לגבי הנאשם 2 בין 20,000 ₪ לבין 40,000 ₪, ולגבי הנאשם 3 בין 8,000 ₪ לבין 20,000 ₪.

9. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ברישום הפלילי של הנאשמת צוינו שלוש עבירות של ברירת משפט שאירעו בימים 17.4.2012, 9.5.2013 ו-29.9.2013 בשל השלכת פסולת (ת/18).

ברישום הפלילי של הנאשם 2 צוין שהוא הורשע במהלך השנים בעבירות שונות (ההרשעה האחרונה בפברואר 2017), אך לא בעבירות הנוגעות לאיכות הסביבה או רישוי עסקים.

לגבי הנאשם 2 נטען שהוא מפרנס שבע נפשות מעבודתו אצל הנאשמת, והתבקשה התחשבות בהטלת הקנס בשל התפרצות נגיף הקורונה והשלכותיו על המצב הכלכלי, ולקבע את עונשו על הרף התחתון במתחם הענישה.

לא הוצגו לפניי ראיות של ממש לגבי הכנסותיה של החברה, הנאשמת, השתכרותו של הנאשם 2 במסגרת עבודתו בחברה, או לגבי מצבו הכלכלי של הנאשם 2 ככל שהדברים נוגעים לכלכלת משק ביתו.

עם זאת, הדעת נותנת שהתפרצות נגיף הקורונה שהשליכה על פעילותם של ענפים רבים במשק השליכה במידה זו או אחרת על פעילותה העסקית של הנאשמת ועל השתכרותו של הנאשם 2.

לגבי הנאשם 3 נטען שהוא אב למשפחה של שש נפשות, החל לעבוד כעצמאי בשנת 2019, אך עקב התפרצות נגיף הקורונה נקלע למצב כלכלי קשה ונזקק להלוואות על מנת לפרנס את משפחתו; הוצג דו"ח כספי לשנת 2020 (לא סופי) לפיו הרווח לאחר תיאום עמד על סך של 124,441 ש"ח; נטען שהוא מסייע בליווי ועזרה כלכלית להוריו ואמו הסובלת ממחלות כרוניות והגבלה בניידות, והוצגו תדפיסי חשבון ותיעוד רפואי (של אמו).

לאחר שבחנתי את הנתונים שהוצגו לפניי בעניינו של הנאשם 3 סבורני שלא נפרסה לפניי תמונה מלאה לגבי מצבו הפיננסי, ובכלל זה לגבי ההכנסות וההוצאות של התא המשפחתי. ומעיון דו"ח רווח והפסד (לא סופי) לשנת 2020 נראה שהשתכרותו עומדת על סך של כ-10,000 ₪ לחודש (בממוצע), שאינו סכום מבוטל אך ספק אם יש בו כדי לספק את מלוא צרכיה של משפחה בת שש נפשות. מעיון בתדפיסי החשבון שהוצג לתקופה מוגבלת, מיום 11.4.2021 ועד ליום 27.5.2021, ניתן להבחין בפעילות ערה של העברת כספים, לעתים בסכומים ניכרים, בזיקה לחשבונות אחרים, אך, כאמור לעיל, טיבה של הפעילות הכספית אינו מחוור די הצורך.

10. מכל מקום, בשים לב לכלל נסיבות העניין, מבלי לגרוע מחומרת העבירות, ומכיוון שמדובר בהשלכה אחת של פסולת, לאור נכונותם של הנאשמים לפנות את הפסולת ללא דיחוי לאתר הטמנה מורשה, ופינויה לאחר זמן קצר כאשר שהדבר התאפשר מבחינת רשויות האכיפה, והעמדת רישיון לפינוי פסולת לנאשמת בהמשך, סבורני שניתן להעמיד את הקנסות בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 על הרף הנמוך- בינוני.

בעניינו של הנאשם 3 יש להביא בכלל חשבון את תפקידו כנהג שכיר שפעל תחת הנחיות הנאשמים 1 ו-2, ועם זאת יש לייחס את המשקל הראוי לכך שלא בדק את תכולת המשאית בעת העמסתה, עובר לפריקת תכולתה.

11. מהמקובץ לעיל, מצאתי לנכון לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים-

א. הנאשמת תישא בקנס בסך של 35,000 ₪. הקנס ישולם ב- 35 תשלומים

חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 15.10.2021, ועד ל- 15 לכל חודש עוקב עד לפירעונו המלא. לא ישולם אחד מן התשלומים האמורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מדי.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות עצמית בסך 70,000 ₪ להימנע מלעבור עבירות שבהן הורשעה בהליך זה למשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין.

הנאשמת תחתום על ההתחייבות הנ"ל בתוך 7 ימים וככל שלא תחתום עליה המזכירות מתבקשת להודיע על כך.

ג. הנאשם 2 יישא בשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, ממועד גזר הדין, כאשר התנאי יופעל ככל שיעבור עבירה שבה הורשע בהליך זה במהלך התקופה האמורה.

ד. הנאשם 2 יישא בקנס בסך של 25,000 ₪, או 120 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב- 25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 15.10.2021, ועד ל- 15 לכל חודש עוקב עד לפירעונו המלא. לא ישולם אחד מן התשלומים האמורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מדי.

ה. הנאשם 2 יחתום על התחייבות עצמית בסך 50,000 ₪ להימנע מלעבור עבירה שבה הורשע בהליך זה במשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין. לא תחתום התחייבות כספית על ידי הנאשם 2 בתוך 7 ימים ממועד מתן גזר הדין, יאסר הנאשם למשך 90 יום.

ו. הנאשם 3 יישא בקנס בסך של 12,000 ₪, או 90 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב- 24 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 15.10.2021, ועד ל- 15 לכל חודש עוקב עד לפירעונו המלא. לא ישולם אחד מן התשלומים האמורים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מדי.

ז. הנאשם 3 יחתום על התחייבות עצמית בסך 30,000 ₪ להימנע מלעבור עבירה שבה הורשע בהליך זה במשך שלוש שנים ממועד מתן גזר הדין. לא תחתום התחייבות כספית על ידי הנאשם 3 בתוך 7 ימים ממועד מתן גזר הדין, יאסר הנאשם למשך 60 יום.

ח. אני מורה על שלילת רישיון הנהיגה של הנאשם 3 למשך 75 יום ככל שיעבור עבירה שבה הורשע בהליך זה במשך שנתיים ממועד מתן גזר הדין.

12. ערעור בזכות ניתן להגיש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע בתוך 45 ימים.

13. המזכירות תשלח את גזר הדין לבא כוחם של הנאשמים 1 ו-2, לפי בקשתו.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, במעמד בא כוחה של המאשימה, הנאשם 3 ובא כוחו.